

MÉS INFORMACIÓ

<https://labreuedicions.com/els-irredempts-de-cristina-garcia-molina/>
<https://twitter.com/cgarc257>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:
24 de novembre de 2023, 21h.
Moderador: Andreu Loncà

CRISTINA GARCIA MOLINA

Els irredempts

Granollers, 1975

Viu a Girona. És professora de llengua i literatura i fa classes de narrativa a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Va guanyar el Premi Literari Ciutat de Badalona amb el recull de contes *Silenci a taula* (Viena Edicions, 2014). També és l'autora dels textos infantils de *Plou...però quin sol!* (La Meceua, 2013). Ha publicat contes en diverses antologies i al portal Paper de Vidre.

És llicenciada en Filologia Catalana i Filologia Hispànica.

Ha guanyat el XXIV Premi Llibreter amb l'obra *Els irredempts*.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

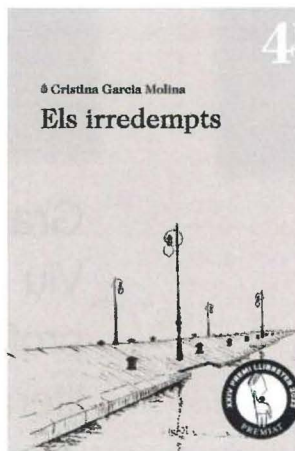
M'agrada molt quan un llibre em deixa sense paraules, quan em deixa sense paraules i alhora amb totes les ganes de dir-ne coses, quan es crea aquest buit de mots perquè els he de trobar, perquè no és fàcil, perquè el que acabo de llegir ho tenia (gairebé) tot. I he posat el gairebé entre parèntesis, és un gairebé tènue, difuminat, petit i domesticat, li he dit que es posi aquí perquè després ningú em vingui a renyar perquè exagero.

No exagero si dic que *Els irredempts* de Cristina Garcia Molina (LaBreu, 2022) ho té (gairebé) tot. Hi ha tot el que ha de tenir un llibre perquè m'agradi, m'interessi, tingui ganes de parlar-ne. No parlo de tenir-ho tot com a sinònim d'assolir la perfecció —la perfecció no m'interessa, no estem fabricant res—, parlo de tenir-ho tot en el sentit de no sobrar-hi res, per exemple, o de trobar-hi més coses de les que l'autora hi ha posat explícitament, de poder-m'hi entretenir a buscar i remenar sense por de quedar-me amb les mans buides per molt que hi torni i hi torni.

Que si *Els irredempts* són tres relats o tres nouvelles o un tríptic o un trio de contes o què, mira, tant me fa, de veritat, qui vulgui etiquetes que se les pensi. I amb això no vull pas endinyar a Cristina Garcia Molina el gomet d'inclassificable, eh, que això sí que deu ser una condemna, com quan et diuen que tens una prosa ambiciosa, que sempre té aquell deix perdonavides ni que sigui al fons del fons del got on t'ho serveixen, o quan et diuen que el que fas és molt personal, que és com venir a dir, no sé quina etiqueta posarte però et vull elogiar i tiraré pel dret perquè no tinc temps per pensar. Temps per pensar: això demana la prosa de Cristina Garcia Molina, tant de temps com puguis, que no el perdràs. Una altra cosa que podem fer per intentar classificar-la és buscar-li parents. És inevitable pensar en Tavares i les seves *Breus notes sobre literatura Bloom* i no seré la primera que l'emparenti amb Thomas Bernhard o Fleur Jaeggy. Si això et serveix per llançar-t'hi, doncs endavant. Si això et fa girar cua, doncs enrere. Però si pots fer el salt dins del text sense encomanar-te a res ni ningú, millor, perquè crec que com que hi ha de tot, dins d'*Els irredempts*, hi trobaràs la teva lectura. I arribaràs a la pàgina 113 i llegiràs: “perquè en una narració no s'ha d'entendre sempre tot”, i si fins llavors contenes la respiració perquè anaves acumulant buits, respiraràs, que aquest llibre no és fàcil però és accessible, només hi has d'entrar decidit a dedicar-hi temps, ment i una certa resignació.

Resignació perquè no ho entendràs tot, o ho entendràs però d'una manera que només serà la teva, perquè Garcia Molina a banda de confiar, com ja hem apuntat uns quants cops per aquí, en la intel·ligència del lector, també sap que hi ha tantes lectures com lectors i llegir per a ella no és resoldre enigmes, que és més aviat... enlairar-se. Ho diu a la pàgina 87: “Llegir m'enlairava”, i en acabat amb aquelles seves pinzellades impressionistes convertides en lletres, en paraules, deixa anar una descripció d'una mena de tímidesa que a mi personalment m'ha enfrontat a un mirall que no tenia cap ganes de mirar. No m'agrada la literatura mirall, o més ben dit: no m'agrada la literatura que vol ser mirall. Garcia Molina no va per aquí, i si tu ensopegues amb un mirall, és cosa teva. Llavors, si ets com jo, que no llegeixes per sentir-te identificada, que no llegeixes per entendre què et passa, que no llegeixes per veure que hi ha més gent que està com tu, sinó que llegeixes precisament per trobar altres maneres de dir el que tu sents o penses o vius, *Els irredempts* és (gairebé) el que busques: seguiràs sense entendre què et passa però hauràs trobat noves maneres de dir, i no serà gens terapèutic ni balsàmic ni et permetrà parlar d'empatia fins que et surti escuma per la boca, però serà benzina per al cap, perquè Garcia Molina dibuixa escenes fent parelles de paraules que mai no s'havien trobat juntes en una pàgina i descobreix colors nous, colors nous que ja teníem a la vida real, però que damunt d'un full ningú no havia estat capaç de capturar-los.

I a hores d'ara potser pensaràs, però no en penses dir res, del llibre? Si has pensat això, deixa'm que em posi categòrica i et digui que *Els irredempts* no és per a tu. Ja ho he mig apuntat més amunt que són tres relats o contes o nouvelles, que tenen en comú el que he intentat explicar fins ara, però entrar a detallar de què va cadascun dels relats seria com esborrar tot el que he escrit fins ara i, cosa que és més greu, fer que et perdessis la millor manera d'entrar en el llibre de Cristina Garcia Molina: sense saber-ne gaire res del Què i absolutament preparada per entomar un Com que a la pàgina 117, quan llegeixis “Parlem molt de la mort, però ningú no ens prepara per a la poesia”, et farà fer que sí amb el cap amb devoció i amb aquell pòsit de resignació que et deia abans, perquè ningú no està preparat per llegir aquestes 144 pàgines i tots els que intentem parlar-ne fracassarem irremeiablement, i quin plaer llançar-se a escriure sabent que el més possible és que no te'n surtis (gairebé).

Des dels marges i cap al centre, el relat com un metrònom —*tic-tic*— va d'una banda a l'altra. A cada història que ens presenta Cristina Garcia Molina, hi ressona un *tic-tic* plural, però sense deixar d'anar a ritme en cap moment.

Aquesta obra forma una peça musical a tres temps. L'autora escriu des del *tic-tic* del metrònom. De la mateixa manera, l'obra es compon de tres moviments que tenen sentit per si sols, però que plegats estableixen un relat. En aquest cas, un relat de la importància d'esdevenir un punt de força encara que formis part dels marges d'una massa de molta densitat.

Des d'un inici, l'autora planteja una pintura de Francis Bacon, els *Three Studies for a Crucifixion*, en què tres personatges com a criatures antropomòrfiques deformes es regiren sobre si mateixos en un espai íntim d'un color taronja torrat. Segurament no és l'atzar el que fa que les imatges coincideixin amb aquesta estupefacció incòmoda de gust amarg. «Solar», un solar en una escola, «Linòleum», una (no) família, i «Moll», un amor que no deixa de ser tan sols un record. El caràcter del tríptic de la crucifixió ja transmet una incomoditat d'on apartar la vista, però alhora per quedar-ne enganxat. Una contradicció de dins cap a fora, un impacte. Com actuarà el teu jo davant un impacte?

Tres realitats paral·leles travessades per l'impacte, perquè, al cap i a la fi, adonar-te que no ets el punt de fuga, de ningú ni d'enlloc, de primeres, sempre suposa un impacte. Ara bé, l'autora ens demostra la importància de no quedar-se esclafat en l'impacte i de fer-lo servir per impulsar-se i engagar altra vegada el metrònom. Impulsar el que queda del no-res, recollir el que trobem per convertir-ho en un epicentre.

La veu narrativa de Moll es diu: «La veritat és claustrofòbica, però jo soc el més gran dels acotadors. El més gran dels didascàlics». I no s'equivoca. I no en té cap mena de dubte que és així. Des de la seva realitat rutinària i des del darrere del taulell del Museu Cívico, dins el jublat creix aquest anhel d'una vida totalment impossible. Sap de sobres que des d'aquesta posició no pot arribar a ser res més del que ja és a l'ull públic. Una imatge absurda, tots pensem que si fóssim els altres ho aconseguiríem, però, la veritat és que mai deixem de ser nosaltres mateixos. Sempre el pes de les quatre parets que ens envolten i el record dels dies de sol on les cames encara no ens pesaven. El món a la punta de la llengua, ens fem creure innocentment.

La família de Linòleum podria ser una de les que visita el museu en el qual un retirat exprofessor passa les hores. Però no ho és. En canvi, és una d'aquelles que podrien viure en una dimensió complementària a la nostra en un altre pla dimensional. La família podria formar part de l'hagiografia dels protagonistes del tríptic de Bacon o de les notes assonants en un intent d'acord dominant al final d'un moviment. Sense cap mena d'antecedent es desenvolupa una divisió d'un llenguatge que unifica i traspasa tots els llindars de la família i de la realitat que vivim la majoria dels lectors. La por de la ignorància i la fe en el pensament com a arma de salvació.

Ara bé, l'impacte directe el trobem quan comencem a llegir les primeres pàgines que ens situen al Solar, pla, tancat per unes mitges tanques i envoltat d'uns blocs de pisos que acumulen un alt nombre de persones per porta. Una realitat que xoca als pocs alumnes que acullen aquests tristos i pesants barracons que són, o més aviat haurien de ser, el lloc de creativitat i aprenentatge d'adolescents en plens dies d'excitació i de cames enfortides. Els barracons, però, reafirmen la realitat marginal i recurrent que viuen els estudiants d'aquella escola que encara no té ni un nom, ni una pissarra, ni una biblioteca.

Tots tres relats conformen un moviment amb un simulacre de vides completament arrelades a un marge en constant transmutació i sense cap mena de fons sòlid. Un aprenentatge teatral des de l'extraradi, una família condemnada i la desfeta d'un amor platònic. Totes tres obren una ferida i «irredemten» en el que és la seva veritable vida, i no pas aquella que se sospita. En definitiva, una literatura amb uns espais on es desenvolupen episodis de denúncies, de no-arrelament, de pèrdues, dels motius que superen aspectes socials, familiars i personals. Ara bé, els tres moviments sí que coincideixen en una realitat: la importància de saber sempre d'on venim i de saber qui som. Tots som passatgers del tren dilatat del temps, del *tic-tic*.

Abril Galobardes i Rossell
8 de juny de 2023. *Revista Caràcters*, número 97